

## JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email [redactieJnB@rechtspraak.nl](mailto:redactieJnB@rechtspraak.nl)

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2023



### Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht .....	2
Handhaving .....	4
Omgevingsrecht .....	5
Wabo .....	5
8.40- en 8.42-AMvB's .....	9
Planschade .....	9
Waterwet .....	9
Milieu (overig) .....	9
Ambtenarenrecht .....	10
Werkloosheid .....	10
Bijstand .....	11
Bestuursrecht overig .....	12
AVG .....	12
Arbeidstijdenwet .....	14
Belastingdienst-Toeslagen .....	16
Studiefinanciering .....	17
Verklaring omtrent het gedrag .....	18
Wegenverkeerswet .....	19
Wet basisregistratie personen .....	21
Wet open overheid .....	23
Vreemdelingenrecht .....	24
Asiel .....	24
Richtlijnen en verordeningen .....	25

**De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.**

## Algemeen bestuursrecht

JnB 2023, 271

ABRS, 29-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1230](#)

Flanderijn deurwaarderskantoor.

Awb 1:1 lid 1 onder b, 1:3 lid 1, 8:4 lid 4 aanhef en onder b

**BEVOEGDHEID. Executoriaal beslag. In het Nederlands rechtssysteem staat ingevolge artikel 8:4, vierde lid, aanhef en onder b, van de Awb tegen het leggen van beslag geen beroep open bij de bestuursrechter. I.c. heeft de rechtbank terecht geen aanleiding gezien om artikel 8:4, vierde lid, aanhef en onder b, van de Awb buiten toepassing te laten wegens strijd met Europees recht.**

Besluit waarbij Flanderijn executoriaal beslag heeft gelegd ten laste van [appellant]. [...]

2. [appellant] betoogt dat de rechtbank artikel 8:4, vierde lid, onder b, van de Awb buiten toepassing had moeten laten omdat het in strijd is met Europees recht. De rechtbank had zijn bezwaren tegen het handelen van de gerechtsdeurwaarder inhoudelijk moeten behandelen, omdat de civiele rechtsgang, gelet op de kosten daarvan, niet als effectief rechtsmiddel kan worden aangemerkt. [...]

2.1. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat wanneer een gerechtsdeurwaarder ambtshandelingen verricht, het betrokken gerechtsdeurwaarderskantoor moet worden beschouwd als een bestuursorgaan als bedoeld in artikel 1:1, eerste lid, onder b, van de Awb. De rechtbank heeft daarvoor op goede gronden verwezen naar de toelichting op de nota van wijziging bij de Wijziging van de Gerechtsdeurwaarderswet en de Waterschapswet in verband met enige technische aanpassingen (Kamerstukken II 2001 - 2002, 27 845, nr. 6). Uit artikel 1, aanhef en onder c, en artikel 2, eerste lid, aanhef en onder c, van de Gerechtsdeurwaarderswet volgt dat beslaglegging een ambtshandeling van een gerechtsdeurwaarder is. Beslaglegging moet daarom worden aangemerkt als een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

2.2. In het Nederlands rechtssysteem staat tegen het leggen van beslag geen beroep open bij de bestuursrechter. Dit volgt uit artikel 8:4, vierde lid, aanhef en onder b, van de Awb. Volgens de hierboven vermelde toelichting op de nota van wijziging is het burgerlijk procesrecht voor rechtsbescherming tegen een beslaglegging het meest geëigend en voorziet dat in een met voldoende rechtswaarborgen omklede procedure. Daarnaast voorziet de Gerechtsdeurwaarderswet in wettelijk geregeld tuchtrecht.

Voor zover [appellant] stelt dat het executoriaal beslag en/of de daarop berustende vordering in strijd is met bepalingen uit het Europees consumentenrecht, is het Europees recht van toepassing. In zoverre kan [appellant] een beroep doen op het door dat recht beschermde recht op een effectief rechtsmiddel, zoals dat is uitgelegd door het Hof.

2.3. Zoals het Hof heeft overwogen in het arrest Zulima, vallen de regels omtrent de verdeling van de kosten van een gerechtelijke procedure onder de procesautonomie van de lidstaten (Hof van Justitie EU 22 september 2022, Zulima, [C-215/21](#), punt 34). Dit houdt in dat lidstaten zelf procedurele regels mogen vaststellen, voor zover die niet ongunstiger zijn dan die welke voor soortgelijke nationale situaties gelden (gelijkwaardigheidsbeginsel) en zij de uitoefening van de door het Unierecht verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk maken (doeltreffendheidsbeginsel). Van strijd met het doeltreffendheidsbeginsel kan sprake zijn indien de nationale regeling een aanzienlijk obstakel vormt dat consumenten kan ontmoedigen de aan hen verleende rechten uit te oefenen (arrest Zulima, punt 38).

Door slechts in algemene zin naar de rechtspraak van het Hof te verwijzen, heeft [appellant] niet concreet onderbouwd dat sprake is van strijd met het gelijkwaardigheidsbeginsel of het doeltreffendheidsbeginsel. Hij heeft niet onderbouwd waar de door hem vermelde kosten op zijn gebaseerd en waarom deze kosten voor hem zo hoog zijn, dat deze voor hem een aanzienlijk obstakel vormen om zijn aan het Unierecht ontleende rechten af te dwingen. Dit laat onverlet dat het [appellant] vrij staat om bij de burgerlijke rechter te betogen dat de door hem te betalen proceskosten zo hoog zijn, dat deze een obstakel vormen om zijn rechten af te dwingen. Ook als de proceskosten bij de burgerlijke rechter voor [appellant] te hoog zouden zijn, is het niet aan de bestuursrechter om de zaak om die reden aan zich te trekken. Gelet hierop heeft de rechtbank terecht geen aanleiding gezien om artikel 8:4, vierde lid, aanhef en onder b, van de Awb buiten toepassing te laten wegens strijd met Europees recht.

2.4. Uit artikel 7:1, eerste lid, van de Awb volgt dat wanneer geen beroep bij de bestuursrechter open staat, ook geen bezwaar open staat. Flanderijn had daarom het bezwaar van [appellant] niet-ontvankelijk moeten verklaren. De rechtbank heeft terecht en op de goede gronden het bezwaar alsnog niet-ontvankelijk verklaard.

2.5. Het betoog slaagt niet. [...]

### **JnB 2023, 272**

**ABRS, 29-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1253](#)**

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Awb 1:3 lid 3

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht

**BELANGHEBBENDE. OMGEVINGSVERGUNNING. AANVRAAG.** I.c. wordt geoordeeld dat [appellant] belanghebbende is bij het verzoek om een omgevingsvergunning voor het reconstrueren van een mandelige keldermuur en dat verzoek een aanvraag is in de zin van artikel 1:3, derde lid, van de Awb. In het geval van een mandelige keldermuur geldt gedeelde beschikkingsmacht. Bij mandelige eigendom kan daarom niet worden aangenomen dat het bouwplan niet kan worden verwezenlijkt vanwege de enkele omstandigheid dat toestemming van de mede-eigenaar ontbreekt. Daarbij is van belang dat in geval van mandelige eigendom ten aanzien van een weigering van een mede-eigenaar om toestemming voor een bouwplan te verlenen, een gang naar de civiele rechter openstaat. Binnen die rechtsgang kan worden beoordeeld of die mede-eigenaar zijn toestemming zonder redelijke grond heeft geweigerd.

Verwijzing naar **ABRS 26-05-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1095](#), 06-06-**

**2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1869](#) en 07-12-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4263](#).**

*Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Wabo” (JnB 2023, 277).*

### **JnB 2023, 273**

**MK ABRs, 29-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1254](#)**

burgemeester van Beverwijk.

Awb

**VERTROUWENSBEGINSEL. RECHTZEKERHEIDSBEGINSEL.** I.c. heeft [appellant] niet aannemelijk gemaakt dat de burgemeester een toezegging, uitlating of gedraging heeft gedaan waaruit [appellant] mocht begrijpen dat van intrekking van de exploitatievergunning zou worden afgezien. De burgemeester heeft niet in strijd met het vertrouwensbeginsel

gehandeld door aan de intrekking feiten en omstandigheden ten grondslag te leggen die dateren van vóór de verlening van de exploitatievergunning. De ABRS onderschrijft de overwegingen van de rechtbank in dit verband. Gelet op het bovenstaande is ook geen sprake van strijd met het rechtszekerheidsbeginsel.

**JnB 2023, 274**

**MK ABRS, 29-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1231](#)**

college van burgemeester en wethouders van Zeist, appellant sub 1.

Awb 7:10 lid 1, 7:11

**BEZWAARPROCEDURE. UITSPRAAK. Afwijzing handhavingsverzoek.** Als een besluit op bezwaar geheel of gedeeltelijk wordt vernietigd, moet het college op het gedeelte van het bezwaar waarop als gevolg van de vernietiging niet meer wordt beslist, een nieuw besluit op bezwaar nemen op grond van artikel 7:11, eerste lid, van de Awb. Hiervoor geeft artikel 7:10, eerste lid, van de Awb, een termijn. I.c. moet het college dus al op grond van de Awb een nieuw besluit op bezwaar nemen over het handhavingsverzoek. De rechtbank had het college een opdracht kunnen geven om een nieuw besluit op bezwaar te nemen, maar was hiertoe niet gehouden.

[Naar inhoudsopgave](#)

## Handhaving

**JnB 2023, 275**

**ABRS, 29-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1259](#)**

college van burgemeester en wethouders van Roerdalen.

Awb 5:32 lid 2

**LAST ONDER DWANGSOM.** De enige beperking die de Awb stelt aan de keuze tussen een last onder dwangsom en een last onder bestuursdwang vloeit voort uit artikel 5:32, tweede lid, van de Awb. Dit artikel bepaalt dat het bestuursorgaan niet voor een dwangsom mag kiezen indien het belang van het betrokken voorschrift zich daartegen verzet. Het risico dat de kosten van een last onder bestuursdwang moeilijk kunnen worden verhaald op de overtreder mag meespelen bij de afweging om eerst met een last onder dwangsom te proberen de overtreding te beëindigen, mits niet op voorhand duidelijk is dat wegens gebrek aan financiële middelen niet aan de last onder dwangsom kan worden voldaan. I.c. wordt overwogen dat de omstandigheid dat het college wist dat [appellant] een Wajonguitkering kreeg niet betekent dat op voorhand voor het college duidelijk was dat [appellant] wegens gebrek aan financiële middelen geheel niet aan de last onder dwangsom zou kunnen voldoen. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 26 augustus 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2045](#), onder 5.2.

[Naar inhoudsopgave](#)

## Omgevingsrecht

### Wabo

JnB 2023, 276

MK ABRS, 29-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1239](#)

college van burgemeester en wethouders van Beemster, thans de gemeente Purmerend.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.24

**WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING. I.c. wordt geoordeeld dat de omstandigheid dat Baetland Vastgoed betaling van de door het college gewenste bijdrage in de gemeentelijke kosten weigert, niet kan leiden tot de conclusie dat sprake is van strijd met een goede ruimtelijke ordening. Planologische medewerking aan een met het geldende planologisch regime strijdig bouwplan, waartegen op zich geen planologische bezwaren bestaan, kan niet worden geweigerd, omdat de initiatiefnemer weigert de betaling van een financiële bijdrage overeen te komen. Verwijzing naar ABRS 25-10-2013, [ECLI:NL:RVS:2013:1783](#) en 28-08-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2950](#).**

[...] Bij besluit van 11 mei 2020 heeft het college geweigerd aan Baetland Vastgoed een omgevingsvergunning te verlenen voor het in strijd met het ter plaatse geldende plan gebruiken van het perceel [...] als parkeerterrein.

[...] 5.2. Niet in geschil is dat het beoogde gebruik van het perceel als parkeerterrein in strijd is met de ter plaatse geldende bestemming. Evenmin is in geschil dat dit gebruik met toepassing van het bepaalde in artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2° van de Wabo zou kunnen worden vergund. Het college heeft op zichzelf geen ruimtelijke bezwaren, maar de afwijzing van de aanvraag is ingegeven door de omstandigheid dat Baetland Vastgoed zich niet wil verbinden tot betaling van de gewenste financiële bijdrage in de kosten. Volgens het college is sprake van strijd met een goede ruimtelijke ordening omdat de gemeentelijke kosten voor de grondexploitatie door weigering van betaling van de bijdrage in de kosten niet anderszins zijn verzekerd. Daarmee is de uitvoerbaarheid van het project niet verzekerd. De vraag is of het college als voorwaarde voor planologische medewerking kan stellen dat Baetland Vastgoed een overeenkomst sluit ter verzekering van de kosten die de gemeente voor de behandeling van de aanvraag om een omgevingsvergunning moet maken.

5.3. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de omstandigheid dat Baetland Vastgoed betaling van de door het college gewenste bijdrage in de gemeentelijke kosten weigert, niet kan leiden tot de conclusie dat sprake is van strijd met een goede ruimtelijke ordening. Daartoe overweegt de Afdeling als volgt.

De Wro biedt voor in artikel 6.2.1 van het Bro aangewezen bouwplannen de mogelijkheid om kosten via een exploitatieplan te verhalen. Het systeem van hoofdstuk 6 van de Wro impliceert dat als geen anterieure overeenkomst wordt gesloten, er voor het kostenverhaal een exploitatieplan wordt vastgesteld. Vaststaat dat hier geen sprake is van een aangewezen bouwplan als bedoeld in artikel 6.2.1 van het Bro.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 28 augustus 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2950](#), verzet het systeem van de Wro zich er echter niet tegen dat ook zonder aangewezen bouwplan een overeenkomst over grondexploitatie als bedoeld in artikel 6.24, eerste lid, van de Wro kan worden aangegaan. Aan een gewenste ruimtelijke ontwikkeling, waarvoor planologische medewerking is vereist, kunnen naar het oordeel van de gemeenteraad of het college

planologische nadelen zijn verbonden. Deze nadelen kunnen onder omstandigheden worden ondervangen door mitigerende en/of compenserende maatregelen of voorzieningen. Mits een structuurvisie daarin voorziet, kan ter bekostiging van dergelijke maatregelen of voorzieningen de betaling van een financiële (verevenings-)bijdrage worden overeengekomen. Indien geen overeenkomst tot stand komt, kunnen de raad of het college de benodigde planologische medewerking weigeren, omdat de bekostiging van de benodigde maatregelen of voorzieningen, waarmee de aan de betrokken ruimtelijke ontwikkeling verbonden planologisch nadelige gevolgen kunnen worden gemitigeerd en/of gecompenseerd niet is gegarandeerd en het aldus niet zeker is dat de bedoelde voorzieningen en/of maatregelen worden getroffen. Planologische medewerking aan een met het geldende planologisch regime strijdig bouwplan, waartegen op zich geen planologische bezwaren bestaan, kan niet worden geweigerd, omdat de initiatiefnemer weigert de betaling van een financiële bijdrage overeen te komen. Ter vergelijking wijst de Afdeling op de uitspraak van 25 oktober 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:1783](#), en op de uitspraak van 28 augustus 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2950](#).

[...] De door het college gevraagde financiële bijdrage heeft naar het oordeel van de Afdeling niet het doel een nadelige ruimtelijke ontwikkeling te compenseren, maar heeft slechts tot doel om de gemeentelijke kosten te dekken. [...] De Afdeling ziet in zoverre geen ruimtelijke samenhang tussen het project waarvoor de bijdrage wordt gevraagd en het bestedingsdoel van de bijdrage. Hier is dus geen sprake van een vereveningsbijdrage. Dit is daarom geen ruimtelijk relevant belang dat als grondslag kan dienen voor weigering van de gevraagde omgevingsvergunning.

Het college stelt dat het aangaan van de overeenkomst vereist is voor de economische uitvoerbaarheid van het project en dat het verhaal van deze kosten in zoverre een ruimtelijk aspect is. Daarbij verwijst hij naar de uitspraak van 25 januari 2012, waarin geen sprake was van een aangewezen bouwplan en daardoor evenmin de mogelijkheid bestond om de kosten uit hoofde van een exploitatieplan te verhalen. Het ligt volgens het college voor de hand om de in die uitspraak geaccepteerde mogelijkheid van het via een overeenkomst verzekeren van planschadekosten in de sleutel van de financiële uitvoerbaarheid te plaatsen. De Afdeling volgt dit standpunt niet. Die uitspraak gaat over tegemoetkoming in planschade en in artikel 6.4a van de Wro is een regeling opgenomen voor planschadekostenverhaal. In het licht van die wettelijke regeling heeft de Afdeling geoordeeld dat in het geval waarin een planologische wijziging uitsluitend in het belang van de aanvrager was, de weigering om een dergelijke planschadeovereenkomst te sluiten een valide weigeringsgrond is. De voorliggende zaak gaat over de weigering van planologische medewerking vanwege het ontbreken van de bereidheid om de kosten voor het gemeentelijke apparaat te betalen. Dit is een andere situatie dan die in de uitspraak van 25 januari 2012. Voor het verhaal van dergelijke kosten bij niet-aangewezen bouwplannen is de Legesverordening beschikbaar. De omstandigheid dat in de Legesverordening van de gemeente is opgenomen dat kostenverhaal van complexe aanvragen plaatsvindt via een overeenkomst, doet aan het voorgaande niet af. Met die regeling kan niet een weigeringsgrond voor een omgevingsvergunning worden geïntroduceerd die buiten het stelsel van de Wro ligt.

De conclusie is dat het college de door Baetland Vastgoed ingediende aanvraag om een omgevingsvergunning niet heeft kunnen weigeren alleen omdat zij geen anterieure overeenkomst heeft gesloten die strekt tot betaling van een bijdrage in de gemeentelijke exploitatiekosten. De rechtbank is terecht tot dezelfde conclusie gekomen. [...]

**JnB 2023, 277**

**ABRS, 29-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1253](#)**

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

**WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. AANVRAAG. BELANGHEBBENDE.** I.c. wordt geoordeeld dat [appellant] belanghebbende is bij het verzoek om een omgevingsvergunning voor het reconstrueren van een mandelige keldermuur en dat verzoek een aanvraag is in de zin van artikel 1:3, derde lid, van de Awb. In het geval van een mandelige keldermuur geldt gedeelde beschikkingsmacht. Bij mandelige eigendom kan daarom niet worden aangenomen dat het bouwplan niet kan worden verwezenlijkt vanwege de enkele omstandigheid dat toestemming van de mede-eigenaar ontbreekt. Daarbij is van belang dat in geval van mandelige eigendom ten aanzien van een weigering van een mede-eigenaar om toestemming voor een bouwplan te verlenen, een gang naar de civiele rechter openstaat. Binnen die rechtsgang kan worden beoordeeld of die mede-eigenaar zijn toestemming zonder redelijke grond heeft geweigerd. Verwijzing naar ABRS 26-05-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1095](#), 06-06-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1869](#) en 07-12-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4263](#).

*Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2023, 272).*

**JnB 2023, 278**

**MK ABRS, 29-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1247](#)**

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.10 lid 1 onder d

Woningwet 12a, 12b

**WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. WELSTAND.** I.c. wordt geoordeeld dat het college zich voor de welstandstoets niet mocht baseren op de beeldregieregels. Deze beeldregieregels zijn van latere datum dan de welstandsnota en niet door de gemeenteraad vastgesteld. Dat maakt dat de beeldregieregels geen beleidsregels zijn waarin criteria als bedoeld in artikel 12a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Woningwet zijn opgenomen. Het college kan een nadere invulling kan geven aan de welstandscriteria, voor zover die criteria aan het college bij de uitoefening van zijn bevoegdheid beoordelingsruimte geven. Maar de nadere invulling in de beeldregieregels waar het hierom gaat, gaan de welstandscriteria te buiten.

[...] Bij besluit van 14 oktober 2019 heeft het college geweigerd aan [appellant A] een omgevingsvergunning te verlenen voor onder meer de bouw van een woning [...].

[...] 3. Het college heeft de aanvraag afgewezen op grond van artikel 2.10, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wabo, in samenhang gelezen met artikel 12a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Woningwet. Gelet op de kleur van de gevel voldoet het bouwwerk volgens het college niet aan de redelijke eisen van welstand. Het college heeft zich daarbij gebaseerd op een advies dat de commissie Welstand en Monumenten (hierna: de welstandscmissie) ten behoeve van de aanvraag heeft gegeven. In dat advies staat dat een tweede witte woning aan de parkrand niet in overeenstemming is met de regels in 'Beeldregie ParkZuid Máximapark mei 2017' (hierna: de beeldregieregels).

[...] Redelijke eisen van welstand

[...] 7.3. [...] In de beeldregieregels is het uitgangspunt vevat dat het hoofdmateriaal bestaat uit een handvorm baksteen die bij voorkeur een warm kleurpalet heeft van oranje-rood tot paarsbruin en dat wit gestucte gevels slechts beperkt zijn toegestaan. Tussen partijen is niet in geschil dat de beeldregieregels van latere datum zijn dan de welstandsnota en niet door de gemeenteraad zijn vastgesteld. Dat maakt dat de beeldregieregels naar het oordeel van de Afdeling geen beleidsregels

zijn waarin criteria als bedoeld in artikel 12a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Woningwet zijn opgenomen. Weliswaar wordt in de welstandsnota, zoals het college heeft toegelicht, verwezen naar het bestaan van beeldkwaliteitsplannen, maar dat laat onverlet dat de daarin opgenomen beeldregieregels, om als welstandscriteria onderdeel te kunnen zijn van de welstandsnota, door de gemeenteraad moeten zijn vastgesteld. De Afdeling verwijst in dit verband naar de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 12a van de Woningwet. In de memorie van toelichting bij een wijziging van de Woningwet staat het volgende: "[...] dat de gemeenteraad zo concreet mogelijke welstandscriteria opstelt en dat hierdoor het publieke debat over de gewenste ruimtelijke kwaliteit in de gemeente wordt bevorderd" en "[...] dat de welstandstoets alleen mag plaatsvinden aan de hand van de criteria die zijn neergelegd in de welstandsnota. Buiten deze criteria kan dus niet getoetst worden" (Kamerstukken II 1998/99, 26 734, nr. 3, blz. 39).

Dit uitgangspunt laat onverlet dat het college een nadere invulling kan geven aan de welstandscriteria, voor zover die criteria aan het college bij de uitoefening van zijn bevoegdheid beoordelingsruimte geven. Maar de nadere invulling in de beeldregieregels waar het hierom gaat, gaan de welstandscriteria te buiten. Voor het beleidsniveau "open" zijn in het algemene deel van de welstandsnota negen welstandscriteria opgenomen. Uit de welstandsnota volgt dat een bouwplan, waarop het beleidsniveau "open" van toepassing is, in overeenstemming is met de redelijke eisen van welstand als het voldoet aan die negen welstandscriteria. Geen van deze negen welstandscriteria komt overeen met het uitgangspunt over kleur dat in de beeldregieregels is opgenomen. Naar het oordeel van de Afdeling is dat uitgangspunt in de beeldregieregels dan ook geen nadere uitwerking van de criteria in de welstandsnota. De Afdeling wijst er daarbij op dat de welstandscriteria bij de beleidsniveaus "respect" en "behoud" wel een concrete op kleurgebruik gerichte maatstaf bevatten.

De Afdeling stelt vast dat in het advies van de welstandscommissie staat dat de beeldregieregels "leidend" zijn en dat de supervisor wordt gevolgd in zijn advies dat een tweede witte woning aan de parkrand niet in overeenstemming is met de beeldregieregels. In zoverre heeft de welstandscommissie, gelet op het voorgaande, haar negatieve advies naar het oordeel van de Afdeling niet gebaseerd op de geldende welstandscriteria. Het college had dat advies dan ook niet ten grondslag mogen leggen aan de afwijzing van de aanvraag. Het voorgaande betekent dat het college zich niet op het standpunt heeft mogen stellen dat het bouwplan in strijd is met de redelijke eisen van welstand, zodat het de aangevraagde omgevingsvergunning niet om die reden heeft mogen weigeren. De rechtbank heeft dat niet onderkend. [...]

### **JnB 2023, 279**

**Rechtbank Den Haag, 10-03-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:3655](#)**

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Noordwijk.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a en c

Beleidsregels planologische afwijkingen Noordwijk 2019 (beleidsregels 2019)

**WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. KRUIJEL. Omgevingsvergunning aanbouw en berging.**

**I.c. wordt geoordeeld dat artikel 3.1 van de Beleidsregels planologische afwijkingen**

**Noordwijk 2019 de in artikel 2.12, eerste lid, onder a en onder 2°, van de Wabo neergelegde**

**bevoegdheid categorisch uitsluit. Een dergelijke categorische beleidsregel acht de rechtbank**

**bij de toepassing van artikel 4, aanhef en onderdeel 1, van bijlage II bij het Bor, kennelijk**

**onredelijk. Het college dient in een concreet geval alle omstandigheden (ook individuele) te**



betrekken in zijn beoordeling, ook als er een beleidsregel is. Verwijzing naar ABRS 26-10-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2840](#), r.o. 4.3.

[Naar inhoudsopgave](#)

## 8.40- en 8.42-AMvB's

**Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:**

- Rechtbank Gelderland, 27-03-2023, [ECLI:NL:RBGEL:2023:1643](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

## Planschade

JnB 2023, 280

**MK ABRS, 29-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1242](#)**

college van burgemeester en wethouders van Dijk en Waard.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1, 6.2

**PLANSCHADE. PLANVERGELIJKING. BESTEMMINGSPLAN. GELUID WINDTURBINES.**

**Afwijzing tegemoetkoming planschade.** I.c. wordt geoordeeld dat het college onvoldoende heeft gemotiveerd dat de planologische verandering voor [appellant] niet heeft geleid tot een nadeel in de vorm van (een toename van) geluidhinder. Uit het rapport van 18 oktober 2019 valt niet af te leiden dat LPB-SIGHT onderzoek heeft gedaan naar het mogelijke specifieke karakter en de mate van hinderlijkheid van het geluid van windturbines. Dat [appellant], ter toelichting van het beroep, heeft verwezen naar wetenschappelijk onderzoek dat na de peildatum heeft plaatsgevonden, is geen reden om de resultaten van dat onderzoek niet in de beoordeling van de door het college gemaakte planvergelijking te betrekken. Deze resultaten - aard van de geluidhinder - zien ook op de situatie ten tijde van de peildatum. Het is een onderbouwing van de stelling dat de inwerkingtreding van nieuwe bestemmingsplan op dit punt op de peildatum tot een planologische verslechtering heeft geleid. Zonder nadere motivering, die vooralsnog ontbreekt, valt niet in te zien dat de eventuele bijzondere aard van de geluidhinder niet tot waardevermindering van de woning kan leiden.

[Naar inhoudsopgave](#)

## Waterwet

**Jurisprudentie Waterwet:**

- MK ABRS, 29-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1250](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

## Milieu (overig)

JnB 2023, 281

**ABRS, 11-01-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1241](#)**

college van burgemeester en wethouders van Ede, verweerder.

Wet milieubeheer 17.1

**MILIEU (overig). ONGEWOON VOORVAL.** Artikel 17.1 van de Wm eist voor de vraag of er een ongewoon voorval is niet dat sprake is van (blijvende) schade voor mens of milieu. Volgens de wetsgeschiedenis (Kamerstukken II 2009-2010, 32 445, nr. 3, blz. 3) gaat het om bedrijfsstoringen die het milieu nadelig beïnvloeden of een onmiddellijk merkbaar effect hebben op de bewoonde omgeving (bijvoorbeeld stankhinder) of werkomgeving van het bedrijf. I.c. kan niet worden gesteld dat er geen nadelige gevolgen voor het milieu waren of dat er geen causaal verband was tussen de houtlucht en de ongewone voorvallen bij de betreffende inrichting.

[Naar inhoudsopgave](#)

## Ambtenarenrecht

**JnB 2023, 282**

**MK CRvB, 23-03-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:534](#)**

staatssecretaris van Defensie.

Besluit AO/IV 2

**MILITAIR AMBTENARENRECHT. DIENSTONGEVAL. BUITENGEWONE OMSTANDIGHEDEN.**

Anders dan de staatssecretaris en de rechtbank is de Raad van oordeel dat bij de meerdaagse oefening die tijdens de gevechtscursus plaats vond sprake was van het onder oorlogsnabootsende omstandigheden in de praktijk brengen van theoretisch onderwezen bekwaamheden teneinde aldus de bedrevenheid in het uitvoeren van oorlogstaken te verwerven en dat deelname van appellante aan deze oefening voor haar een verhoogd risico inhield. Van belang hierbij is dat het de bedoeling was om tijdens de oefening specifieke oorlogsomstandigheden na te bootsen en dat met het oog daarop het de deelnemers onder meer niet was toegestaan om verlichting te voeren tijdens de tactische verplaatsing met zware bepakking in het donker door een voor hen onbekend terrein en dat evenmin nachtzichtapparatuur beschikbaar was gesteld. Daardoor is een verhoogd risico op letsel voor de deelnemers ontstaan. Hoger beroep slaagt.

[Naar inhoudsopgave](#)

## Werkloosheid

**JnB 2023, 283**

**MK CRvB, 30-03-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:481](#)**

Raad van bestuur van het Uvw.

Werkloosheidswet (WW) 6 lid 1 aanhef en onder c, 41

Richtlijn 79/7/EEG betreffende de geleidelijke tenuitvoerlegging van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen op het gebied van de sociale zekerheid van 19 december 1978, (Derde Richtlijn) 4

Regeling dienstverlening aan huis

**WERKLOOSHEID. CORRECTIE REGISTRATIE ARBEIDSVERLEDEN. TEN ONRECHTE UITSLUITING VAN WW-VERZEKERING VAN PGB-DIENSTVERLENER DIE MINDER DAN VIER DAGEN WERKT. INDIRECTE DISCRIMINATIE VAN VROUWEN.** Omdat de uitzonderingsbepaling een aanzienlijk hoger percentage vrouwen dan mannen treft, en niet wordt gerechtvaardigd door objectieve factoren, is de uitzonderingsbepaling in strijd met artikel 4 van de Derde Richtlijn. De uitzonderingsbepaling moet daarom in het geval van betrokkene buiten toepassing worden gelaten. Het Uvw moet gevolg geven aan de opdracht van de rechtbank, een nieuw besluit te nemen op het verzoek van betrokkene om correctie van de registratie van haar arbeidsverleden.

*De Raad heeft bij deze uitspraak een nieuwsbericht uitgebracht: [Pgb-dienstverleners die minder dan vier dagen per week werken mogen niet uitgesloten worden van WW.](#)*

**JnB 2023, 284**

**MK Rechtbank Gelderland, 29-03-2023, [ECLI:NL:RBGEL:2023:1725](#)**

Raad van bestuur van het Uvw.

Werkloosheidswet (WW) hoofdstuk IV

Algemeen inkomensbesluit socialezekerheidswetten (AIB) 3:2

**WERKLOOSHEID. INKOMSTEN UIT ANDERE WERKZAAMHEDEN.** Doel en de strekking van artikel 3:2, vierde lid, aanhef en onder a, van het AIB is dat inkomsten uit andere werkzaamheden dan de werkzaamheden waaruit het recht op de uitkering op grond van hoofdstuk IV van de WW is ontstaan, niet met die uitkering worden verrekend, indien die inkomsten voorafgaand aan de eerste dag waarop het recht op die uitkering is ontstaan, al werden genoten. In de situatie dat sprake is van een uitbreiding van die andere werkzaamheden na de dag waarop het recht op die uitkering is ontstaan, brengt een redelijke uitleg van dit artikellid mee dat enkel de inkomsten als gevolg van die uitbreiding voor verrekening met die uitkering in aanmerking komen. Het UWV heeft i.c. ten onrechte de inkomsten uit eisers dienstbetrekking bij de Stichting met zijn uitkering op grond van hoofdstuk IV van de WW verrekend. Beroep gegrond. Het Uvw dient een nieuw besluit te nemen.

[Naar inhoudsopgave](#)

## Bijstand

**JnB 2023, 285**

**Rechtbank Limburg, 15-03-2023, [ECLI:NL:RBLIM:2023:1900](#)**

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Maastricht.

Participatiewet (PW) 44

Ziektewet (ZW)

**PARTICIPATIEWET. INGANGSDATUM. VERMINDERD DOENVERMOGEN.** Het is vaste rechtspraak van de CRvB dat in beginsel geen recht op bijstand bestaat over een periode voorafgaand aan de datum waarop de betrokkene zich heeft gemeld om bijstand aan te vragen. Hoewel dit niet rechtstreeks uit de wettekst volgt heeft de CRvB ook sinds jaar en dag geoordeeld dat toekenning van bijstand met een eerdere ingangsdatum mogelijk is als bijzondere omstandigheden dat rechtvaardigen. Anders dan het college acht de rechtbank het i.c. niet realistisch om eiser tegen te werpen dat begeleiding hem, wat zijn uitkering betreft, niet de goede weg heeft gewezen.

[Naar inhoudsopgave](#)

## Bestuursrecht overig

### AVG

JnB 2023, 286

Rechtbank Midden-Nederland, 08-03-2023, [ECLI:NL:RBMNE:2023:1034](#)

minister voor Rechtsbescherming, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG)

Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens (hierna: Wjsg)

**AVG. I.c. is op het verzoek van eisers om de feedback op het Pro Justitia rapport de Avg van toepassing en niet de Wjsg. Geoordeeld wordt dat het feedbackformulier geen persoonsgegevens bevat in de zin van de Avg en dat de minister eiser daarom geen inzage in dit formulier heeft hoeven geven.**

[...] 3. Eiser heeft op 16 oktober 2021 een verzoek om gegevens bij het Nederlands Instituut voor Forensische Psychiatrie en Psychologie (NIFP) ingediend. Hierin heeft hij onder meer verzocht om de rapportage van 30 augustus 2020 van [A] en de feedback op deze rapportage. Daarnaast heeft hij verzocht om 'gegevens uit de administratie uitdraai omvang alles, recht op rectificatie gegevens onjuist'.

3.1. De minister heeft op 31 januari 2022 (primaire besluit) op dit verzoek beslist. Het verzoek is door de minister aangemerkt als een verzoek op grond van de Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens (Wjsg). [...]

3.2. Eiser heeft tegen dit besluit bezwaar ingesteld. Uit dit bezwaar volgt onder meer dat eiser ook de naam van de feedbackgever wil hebben. [...]

10. Eiser voert aan dat hij de feedback op het Pro Justitia rapport had moeten ontvangen. Hij is het met meerdere punten van het rapport niet eens, en wil daarom weten hoe het rapport tot stand is gekomen. [...]

*Welke wet is van toepassing?*

12. De rechtbank is van oordeel dat in tegenstelling tot wat de minister stelt, niet de Wjsg maar de Avg in deze zaak van toepassing is. De rechtbank legt dat hieronder uit.

13. Uit de Avg volgt dat de verordening onder meer niet van toepassing is op de verwerking van persoonsgegevens:

*‘door de bevoegde autoriteiten met het oog op de voorkoming, het onderzoek, de opsporing en de vervolging van strafbare feiten of de tenuitvoerlegging van straffen, met inbegrip van de bescherming tegen en de voorkoming van gevaren voor de openbare veiligheid.’*

14. De Wjsg ziet op verwerking van justitiële en strafvorderlijke gegevens, en gaat dus over de persoonsgegevens die op grond van bovenstaande uitzondering niet onder de Avg vallen. In artikel 1 van de Wjsg is gedefinieerd wanneer sprake is van zulke gegevens. Hoewel het feedbackformulier betrekking heeft op de Pro Justitia rapportage, waarvan niet in geschil is dat die valt onder de werkingssfeer van de Wjsg, is de rechtbank van oordeel dat dit niet geldt voor het feedbackformulier. Het feedbackformulier valt naar het oordeel van de rechtbank niet onder een van de definities in artikel 1 van de Wjsg ten aanzien van de gegevens waarop de Wjsg van toepassing is.

15. De rechtbank is allereerst van oordeel dat het feedbackformulier niet behoort tot het persoonsdossier aangezien het niet aan een rechterlijke autoriteit is uitgebracht (artikel 1, aanhef en onder c, van de Wjsg). Niet is gebleken dat het feedbackformulier aan de Pro Justitia rapportage wordt gehecht of naar het Openbaar Ministerie (OM) of de strafrechter wordt toegestuurd.

16. Het feedbackformulier is ook geen strafvorderlijk gegeven (artikel 1, aanhef en onder b, van de Wjsg). Het OM beschikt namelijk niet over het feedbackformulier.

17. Het feedbackformulier is ook geen justitieel gegeven als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder a, van de Wjsg. In het Besluit justitiële en strafvorderlijke gegevens (Bjsg), meer in het bijzonder de artikelen 2, 6 en 7, staat welke gegevens als justitiële gegevens worden aangemerkt. Alleen de daarin specifiek omschreven gegevens zijn justitiële gegevens. Samengevat gaat het om NAW-gegevens (naam, adres en woonplaats) en dergelijke van een natuurlijk persoon (artikel 6) en gegevens over de strafrechtelijke afdoening en tenuitvoerlegging (artikel 7). Justitiële gegevens vormen tezamen het zogenaamde ‘strafblad’. Het feedbackformulier valt niet onder de in de artikelen 6 en 7 van het Bjsg genoemde gegevens.

18. Ook anderszins is de rechtbank niet gebleken dat het feedbackformulier onder de Wjsg valt. De feedback is bedoeld als kwaliteitsinstrument binnen het Pro Justitia onderzoek. Het moet worden gezien als een van de manieren waarop het NIFP de kwaliteit bewaakt en bevordert van de Pro Justitia rapportages. De rapporteur blijft zelf te allen tijden verantwoordelijk voor de inhoud van het rapport, en de feedback hoeft ook niet in het rapport te worden verwerkt. Zoals hiervoor reeds overwogen, wordt het feedbackformulier niet aan de rechter verstrekt die in het strafproces moet beslissen.

19. Gezien al het voorgaande is op eisers verzoek de Avg van toepassing en niet de Wjsg. Dit betekent dat de minister het besluit op een verkeerde grondslag heeft genomen (de Wjsg in plaats van de Avg). Het beroep is dus gegrond en de rechtbank vernietigt het bestreden besluit. De rechtbank zal in het hierna volgende bezien of de rechtsgevolgen van het besluit desalniettemin in stand kunnen blijven, of dat de minister een nieuw besluit moet nemen.

*Had de minister (onderdelen) van het feedbackformulier aan eiser moeten verstrekken?*

20. De minister heeft met een verzoek op geheimhouding in de zin van artikel 8:29 van de Awb het feedbackformulier ingediend. De rechtbank heeft, met toestemming van eiser, het feedbackformulier ingezien.

21. De rechtbank is van oordeel dat het feedbackformulier geen persoonsgegevens in de zin van de Avg bevat en dat de minister eiser daarom geen inzage in dit formulier heeft hoeven geven. Zij overweegt hiertoe als volgt.

22. Uit rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) volgt dat geen sprake is van persoonsgegevens in de zin van de Avg bij een juridische analyse, in het

bijzonder de juridische analyse die in een minuut van de Immigratie en Naturalisatiedienst staat. [Red.: [ECLI:NL:RVS:2022:1974](#)]. Hierbij gaat het namelijk om een analyse van de gegevens over een persoon met het oog op een door de staatssecretaris te nemen besluit. Anders dan de gegevens van de aanvrager die in de minuut staan, die de feitelijke basis kunnen vormen voor de juridische analyse, is het niet de bedoeling dat de aanvrager deze juridische analyse zelf controleert op de juistheid ervan noch dat deze hiervan rectificatie kan verzoeken. Maar als de feitelijke grondslag deel uitmaakt van hetzelfde document als de juridische analyse, kan die feitelijke grondslag volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie wel persoonsgegevens bevatten. Verder heeft de Afdeling overwogen dat de reden dat op grond van de Avg geen inzage in een juridische analyse hoeft te worden verstrekt is dat het geen gegevens betreft die door de betrokkene zelf op juistheid kunnen worden gecontroleerd. Gelet op een arrest van de Hoge Raad [Red.: [ECLI:NL:HR:2018:365](#)] geldt hetzelfde voor een medische analyse van dergelijke gegevens.

23. De rechtbank is van oordeel dat de feedback kan worden gezien als een analyse van het Pro Justitia rapport. Het feedbackformulier is er immers voor bedoeld om de kwaliteit van het Pro Justitia rapport te controleren. Zo wordt gekeken of de redenering uit het rapport klopt en of het rapport logisch is opgebouwd. Uit de voorgaande rechtspraak leidt de rechtbank af dat een analyse op basis van iemands persoonsgegevens, geen persoonsgegeven in de zin van de Avg is. Als de analyse ook de feitelijke grondslag bevat op basis waarvan de analyse is uitgevoerd, dan kan die feitelijke grondslag wel persoonsgegevens bevatten. Daar is hier echter geen sprake van. De feitelijke grondslag betreft in dit geval informatie in de Pro Justitia rapportage zelf. Die informatie is echter geen onderdeel van de feedback. Daarom komt de rechtbank tot de conclusie dat het feedbackformulier geen persoonsgegevens in de zin van de Avg bevat. De minister heeft eiser daarom geen inzage in dit formulier hoeven geven. De beroepsgrond slaagt niet. [...]

**JnB 2023, 287**

**ABRS, 29-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1243](#)**

college van burgemeester en wethouders van Venlo.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 17

**AVG. Verzoek om verwijdering persoonsgegevens. I.c. heeft de rechtbank geoordeeld dat het college terecht heeft getwijfeld aan de identiteit van [appellant]. Mede gelet op de voorgeschiedenis heeft het college deugdelijk gemotiveerd dat alleen een kopie van het identiteitsbewijs in dit geval onvoldoende was om de identiteit van [appellant] vast te stellen en zich op het standpunt kunnen stellen dat identificatie via een skype-verbinding onvoldoende was om de identiteit te controleren. Het verzoek van het college om langs te komen op het gemeentehuis, zodat de identiteit kan worden vastgesteld, is niet disproportioneel, aldus de rechtbank. De Afdeling kan zich vinden in het oordeel van de rechtbank en in de overwegingen, waarop dat oordeel is gebaseerd.**

[Naar inhoudsopgave](#)

## Arbeidstijdenwet

**JnB 2023, 288**

**Rechtbank Gelderland, 24-03-2023, [ECLI:NL:RBGEL:2023:1606](#)**

minister van Infrastructuur en Milieu.

Arbeidstijdenwet (Atw) 1:1 lid 1, 4:3 lid 1

**ARBEIDSTIJDENWET. BOETE. EVENREDIGHEID. ZELFSTANDIG PAKKETBEZORGER. I.c. wordt geoordeeld dat de hoogte van de opgelegde boete onevenredig hoog is. Aannemelijk is dat de overtreding van de Atw alleen uit onwetendheid is gebeurd en er is geen enkele aanwijzing dat eiser enig voordeel heeft gehad van de overtreding. Sinds de boeteoplegging is de administratie van eiser keurig op orde en er is niet gebleken dat er sindsdien nog een overtreding van de Atw is geweest. Van belang is verder dat feitelijk beschouwd gesproken kan worden van één doorlopende overtreding. De rechtbank acht in het geval van eiser een boete van € 3.000 evenredig.**

[...] 1. In deze uitspraak beoordeelt de rechtbank het beroep van eiser tegen het besluit van de minister waarbij aan eiser een bestuurlijke boete is opgelegd van in totaal € 20.750 vanwege een overtreding van de Arbeidstijdenwet (Atw).

[...] Evenredigheid van de hoogte van de boete

[...] 6.3. Voor wat betreft de evenredigheid overweegt de rechtbank als volgt. Uit de dossierstukken en dat wat op de zitting is besproken, komt het volgende beeld van eiser naar voren. Eiser is als asielzoeker Nederland binnen gekomen. Nadat hij een asielvergunning heeft gekregen, heeft hij geprobeerd zijn weg te vinden in de Nederlandse samenleving. Vanwege zijn beperkte kennis van de Nederlandse taal en samenleving zal dat voor eiser, net als voor de meeste asielzoekers, veel moeilijker zijn geweest dan voor Nederlanders en personen die hun hele leven in Nederland gewoond hebben. Uit de dossierstukken blijkt dat eiser en zijn gezin de eerste jaren afhankelijk waren van een bijstandsuitkering. Eiser wilde zelf geld verdienen waarmee hij zijn gezin kon onderhouden zodat zij geen beroep meer hoefden te doen op de publieke middelen. Daartoe is eiser als zelfstandige aan het werk gegaan in de pakketbezorging. Natuurlijk moet eiser zich daarbij aan regels houden, en dat is op het punt van de Atw niet gebeurd. Dat ontkent hij ook niet. Aannemelijk is dat dit alleen uit onwetendheid is gebeurd. Er is geen enkele aanwijzing dat eiser bewust de regels overtrad en ook niet dat hij daarvan enig voordeel heeft gehad. Op de zitting heeft eiser toegelicht dat hij zich na deze overtreding gerealiseerd heeft dat zijn administratie niet in orde was. Hij heeft ervoor gezorgd dat zijn administratie sindsdien keurig in orde is. Inmiddels is het ruim 3,5 jaar na de overtredingen en er is niet gebleken dat er sindsdien nog een overtreding van de Atw is geweest. De rechtbank kan begrijpen dat de gemachtigde van eiser de boete die eiser kreeg naar aanleiding van de overtredingen een "leermoment" noemt. Bovendien vindt de rechtbank van belang dat er volgens de minister weliswaar sprake was van 39 overtredingen, maar dat feitelijk beschouwd gesproken kan worden van één doorlopende overtreding.

Uit de financiële stukken die in de loop van de procedure zijn overgelegd, blijkt dat eiser in 2021 een behoorlijk goed financieel jaar heeft gehad, maar dat 2020 en 2022 financieel gezien minder goede jaren waren. Op de zitting heeft eiser medegedeeld dat het huidige jaar ook nog geen goed financieel jaar is. In de eerste twee maanden van dit jaar heeft hij nog weinig omzet gedraaid en heeft hij slechts twee facturen uitgeschreven. Eén factuur van ongeveer € 600 en één factuur van ongeveer € 1.700. Het gaat financieel nu zo slecht dat eiser overweegt te stoppen als zelfstandige en in loondienst te gaan werken.

Op de zitting is gesteld en niet betwist dat eiser sinds juni 2021 per maand een bedrag van € 150 aflost op de boete. In totaal heeft hij nu ongeveer € 3.000 van het boetebedrag voldaan. In de stukken en ter zitting heeft de minister met name betoogd dat het volgens hem niet onmogelijk is voor eiser om de boete te betalen. De rechtbank is van oordeel dat dit een onjuiste benadering is. Het gaat niet om de vraag of het voor eiser niet onmogelijk is om de boete te betalen, maar om de vraag of, alle omstandigheden in aanmerking genomen, de boete evenredig is. Gelet op de hiervoor geschetste bijzondere omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat ook het door de minister in

de brief van 22 november 2022 voorgestelde boetebedrag van € 10.375 in het geval van eiser onevenredig hoog is. Het bestreden besluit moet in zoverre worden vernietigd wegens strijd met het evenredigheidsbeginsel.<sup>6</sup>De rechtbank zal zelf in de zaak voorzien door een beslissing te nemen over de hoogte van de boete. De rechtbank acht in het geval van eiser een boete van € 3.000 evenredig. Naar het oordeel van de rechtbank heeft een boete van deze hoogte zonder meer een leedtoevoegend karakter nu het gehele gezin van eiser met name moet rondkomen van het inkomen van eiser. Deze beroepsgrond slaagt. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

### Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2023, 289

MK ABRS, 22-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1150](#)

Belastingdienst/Toeslagen, appellant.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 3 lid 1 (vanaf 1 januari 2021), 26

Algemene wet inzake rijksbelastingen (Awr) 5a lid 2

Verzamelbesluit Toeslagen van 17 april 2020

**BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. ZORG- EN HUURTOESLAG. TERUGVORDERING.**

**EVENREDIGHEID.** I.c. wordt geoordeeld dat het standpunt van de Belastingdienst/Toeslagen dat de wetgever het laten vervallen van de terugwerkende kracht van het partnerschap niet eerder heeft laten ingaan dan op 1 januari 2021 weliswaar juist is en met name betekent dat de vaststellingsbesluiten daarmee juist zijn, maar de Belastingdienst/Toeslagen heeft bij zijn van de bevoegdheid tot vaststelling te onderscheiden discretionaire bevoegdheid tot terugvordering niet onderkend dat de wetgever hier gezien de toelichting bij de wijziging van artikel 3, derde lid, van de Awir niet voor heeft gekozen vanwege principiële redenen maar alleen vanwege praktische redenen. Verwijzing naar ABRS 16-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3309](#).

[...] 1.1. In de besluiten van 29 december 2020 en 26 februari 2021 zijn de terugvorderingen niet vermeld. De Belastingdienst/Toeslagen heeft in het verweerschrift en op de zitting bij de rechtbank toegelicht dat door het besluit van 29 december 2020 terugvorderingen zorgtoeslag van € 1250,00 en huurtoeslag van € 1943,00 zijn ontstaan.

[...] 5.1. Het betoog van de Belastingdienst/Toeslagen dat er in dit geval geen sprake is van bijzondere omstandigheden en dat de betaalde voorschotten zorg- en huurtoeslag bij [wederpartij] mochten worden teruggevorderd, slaagt naar het oordeel van de Afdeling niet.

Anders dan de rechtbank heeft overwogen heeft de Belastingdienst/Toeslagen in het verweerschrift bij de beoordeling van de evenredigheid van de terugvorderingen wel gevolg gegeven aan de uitspraak van de Afdeling van 23 oktober 2019. Daarbij is van belang dat de staatssecretaris van Financiën naar aanleiding van die uitspraak het Verzamelbesluit Toeslagen heeft aangepast. De Belastingdienst/Toeslagen heeft het Verzamelbesluit Toeslagen daarom terecht bij de beoordeling betrokken. De Belastingdienst/Toeslagen heeft echter ten onrechte niet beoordeeld of er nog andere omstandigheden waren die aanleiding kunnen geven voor matiging. De Afdeling wijst in dit geval in het bijzonder op het per 1 januari 2021 laten vervallen door de wetgever van de terugwerkende kracht van het partnerschap. Het standpunt van de Belastingdienst/Toeslagen dat de wetgever het laten vervallen van de terugwerkende kracht van het partnerschap niet eerder heeft laten ingaan dan op 1 januari 2021 is weliswaar juist en betekent met name dat de vaststellingsbesluiten daarmee juist



zijn, maar de Belastingdienst/Toeslagen heeft bij zijn van de bevoegdheid tot vaststelling te onderscheiden discretionaire bevoegdheid tot terugvordering niet onderkend dat de wetgever hier gezien de toelichting bij de wijziging van artikel 3, derde lid, van de Awir (TK 2020-2021, 35574, nr. 3) niet voor heeft gekozen vanwege principiële redenen maar alleen vanwege praktische redenen (zie in dezelfde zin de uitspraak van de Afdeling van 16 november 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3309](#)). De Belastingdienst/Toeslagen had daarbij mede bij de beoordeling moeten betrekken dat het huwelijk van [wederpartij] en [gemachtigde] kort voor de wetwijziging is gesloten en in het bijzonder dat uit de wetwijziging blijkt dat de wetgever de terugwerkende kracht van het partnerschap nu onrechtvaardig acht. De enkele opmerking over de zorgtoeslag van [gemachtigde] vindt de Afdeling in dit verband onvoldoende om te oordelen dat daarmee toereikend is gemotiveerd dat de Belastingdienst/Toeslagen daarom toch het geheel aan voorschotten zorg- en huurtoeslag van [wederpartij] heeft teruggevorderd. Het besluit van 26 februari 2021, voor zover dit gaat over de terugvordering van voorschotten zorg- en huurtoeslag van [wederpartij], berustte al niet op een deugdelijke motivering, zoals artikel 7:12, eerste lid, van de Awb vereist, zoals in hoger beroep door de Belastingdienst/Toeslagen niet is bestreden, maar ook de nadien gegeven toelichting in het verweerschrift bij de rechtbank ontbeert de vereiste deugdelijke motivering. Als de Belastingdienst/Toeslagen het gehele bedrag van [wederpartij] wil terugvorderen, dan moet de Belastingdienst/Toeslagen een uitgebreider op de zaak toegesneden motivering kunnen geven waaruit volgt dat het voor [wederpartij] specifiek niet onevenredig is om het gehele bedrag terug te vorderen.

Het betoog leidt dus niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak en slaagt dus niet. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

### Studiefinanciering

JnB 2023, 290

MK CRvB, 23-03-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:537](#)

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wet studiefinanciering 2000 (Wsf 2000) 10a.11 lid 2

**STUDIEFINANCIERING. AFLOSFASE. DRAAGKRACHT. MEETELLEN INKOMSTEN PARTNER.**

Tussen partijen is in geschil of appellant vanaf 1 januari 2020 nog aflossingen moet verrichten op zijn studieschuld of dat die schuld op 31 december 2019 teniet is gegaan. De redenering van appellant miskent dat het tweede lid van artikel 10a.11 van de Wsf 2000 ook binnen de verlengde aflofase blijft gelden, zodat die aflofase – nog steeds, en zolang het partnerinkomen niet wordt meegeteld – telkens met een jaar wordt verlengd. Dat betekent dat de uitleg van appellant van het tweede lid van artikel 10a.11 van de Wsf 2000 niet juist is en dat hij op grond van de wettelijke regeling ook na 31 december 2019 verplicht is om zijn studieschuld verder af te lossen. Gelet op het voorgaande bestaat er geen aanleiding om tot een andere uitleg van de wettelijke regeling te komen dan neergelegd in de uitspraak van de Raad van 10 augustus 2012, [ECLI:NL:CRVB:2012:BX4981](#). Beroep op vertrouwensbeginsel slaagt niet. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

## Verklaring omtrent het gedrag

JnB 2023, 291

MK ABRS, 29-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1249](#)

minister voor Rechtsbescherming.

Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens 28, 35 lid 1

Beleidsregels VOG-NP-RP 2018

**VOG. ZEDENDELICT. OBJECTIEVE CRITERIUM. SUBJECTIEVE CRITERIUM.**

**EVENREDIGHEID.** Het evenredigheidsbeginsel staat in de weg aan de uitleg van de minister ("a contrario") dat uit de (nader aangegeven) passage uit paragraaf 3.3.1 de Beleidsregels 2018 volgt dat, als hij wel tot een goede oordeelsvorming kan komen en niet twijfelt over de vraag of een VOG kan worden afgegeven, hij de omstandigheden waaronder het strafbare feit heeft plaatsgevonden niet in zijn beoordeling hoeft te betrekken. De minister moet aan de hand van alle omstandigheden van het geval nagaan of zich bijzondere omstandigheden voordoen in de zin van artikel 4:84 van de Awb. Daaronder vallen ook de omstandigheden waaronder het strafbare feit heeft plaatsgevonden.

De Afdeling komt in zoverre tot een ander oordeel dan in o.m. haar uitspraken van 20-08-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:3093](#) (r.o. 4.1) en van 16-12-2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3892](#) (r.o. 3.1).

[...] 2. [appellant] heeft [...] verzocht om afgifte van een VOG voor de toekenning van een chauffeurskaart [...]. Zonder de VOG kan hij het beroep van taxichauffeur niet uitoefenen.

3. De minister heeft het verzoek afgewezen. [...] Uit het Justitieel Documentatiesysteem (hierna: JDS) is naar voren gekomen dat [appellant] [...] is veroordeeld wegens bezit en/of verspreiding van kinderpornografie, meermalen gepleegd als bedoeld in artikel 240b, eerste lid, van het Wetboek van Strafrecht. [...]

[...] Het objectieve criterium

[...] 5.1. Paragraaf 3.2.2 ("Indien herhaald") van de Beleidsregels 2010, zoals die gold van 1 oktober 2010 tot en met 31 juli 2011, luidde: "Het COVOG toetst of het justitiële gegeven, op zichzelf en afgezien van de persoon van de aanvrager, indien herhaald, een behoorlijke uitoefening van de functie/taak/bezigheid zou verhinderen, omdat daarbij een risico voor de samenleving ontstaat." In paragraaf 3.2.2. van de Beleidsregels 2018 is daaraan, voor zover hier van belang, toegevoegd:

"Toepassing van het objectieve criterium ziet slechts op de vraag of er sprake zou zijn van een risico voor de samenleving wanneer dit of een soortgelijk strafbaar feit zou worden gepleegd door een persoon in de uitoefening van de functie / taak / bezigheid waarvoor de VOG wordt aangevraagd."

De Afdeling leest de toevoeging in de Beleidsregels 2018 zo dat het toepassingsbereik van het objectieve criterium niet strikter is geformuleerd, maar juist ruimer is geworden. Het gaat namelijk niet langer alleen om het justitiële gegeven zelf, maar ook soortgelijke strafbare feiten mogen bij de toetsing aan het objectieve criterium worden betrokken. Voor die toetsing is dus niet relevant dat [appellant] voor een 'hands off'-delict is veroordeeld, terwijl in een taxi alleen 'hands on'-delicten zouden kunnen worden gepleegd, wat daarvan verder ook zij. In het enkele feit dat in het strafrecht zedendelicten anders worden gekwalificeerd en op verschillende manieren worden bestraft, hoefde de minister geen aanleiding te zien op dit punt van de Beleidsregels 2018 af te wijken. De minister, en in navolging daarvan de rechtbank, hebben terecht het in het JDS opgenomen justitiële gegeven in het kader van het objectieve criterium beoordeeld. In het aangevoerde ziet de Afdeling geen aanleiding voor het oordeel dat niet aan het objectieve criterium is voldaan. [...]

[...] Het subjectieve criterium

[...] 6.1. In paragraaf 3.3.1 van de Beleidsregels 2018 staat dat in het geval dat het Centraal Orgaan Verklaring Omtrent het Gedrag (COVOG) na weging van bepaalde omstandigheden van het geval niet tot een goede oordeelsvorming kan komen en twijfel heeft over de vraag of een VOG kan worden afgegeven, de omstandigheden waaronder het strafbare feit heeft plaatsgevonden in de beoordeling worden betrokken.

Uit paragraaf 3.3.2 volgt dat in bepaalde gevallen een verscherpt toetsingskader geldt, waarin als uitgangspunt wordt genomen dat de VOG wordt geweigerd. Zo'n geval is aan de orde als de aanvrager in de twintig jaren voorafgaand aan het moment van beoordeling ter zake van een misdrijf tegen de zeden éénmaal is veroordeeld tot (onder meer) een (on)voorwaardelijke gevangenisstraf en/of een (on)voorwaardelijke taakstraf. De VOG kan in dat geval enkel worden afgegeven indien de weigering van de VOG evident disproportioneel is. Of de weigering evident disproportioneel is, wordt beoordeeld aan de hand van de omstandigheden van het geval.

[...] 6.5. [...] Naar het oordeel van de Afdeling is de hiervoor in 6.1 genoemde passage uit paragraaf 3.3.1 de Beleidsregels 2018 op zichzelf in overeenstemming met het evenredigheidsbeginsel. De passage voorziet er namelijk in dat in bepaalde situaties de omstandigheden waaronder het strafbare feit heeft plaatsgevonden in de beoordeling moet worden betrokken. Het evenredigheidsbeginsel staat echter in de weg aan de uitleg van de minister ("a contrario") dat uit deze passage ook volgt dat, als hij wel tot een goede oordeelsvorming kan komen en niet twijfelt over de vraag of een VOG kan worden afgegeven, hij de omstandigheden waaronder het strafbare feit heeft plaatsgevonden niet in zijn beoordeling hoeft te betrekken. De minister moet aan de hand van alle omstandigheden van het geval nagaan of zich bijzondere omstandigheden voordoen in de zin van artikel 4:84 van de Awb. Daaronder vallen ook de omstandigheden waaronder het strafbare feit heeft plaatsgevonden. In het standpunt van de minister dat hij niet de beoordeling door de strafrechter wil herhalen ziet de Afdeling geen grond voor afwijking van de regel dat alle omstandigheden van het geval moeten worden meegewogen. De wijze waarop de strafrechter de feiten heeft gewogen in het kader van de straftoemeting kan immers verschillen van de afweging die de minister moet maken wanneer een VOG wordt aangevraagd.

De Afdeling komt in zoverre tot een ander oordeel dan in onder meer haar uitspraken van 20 augustus 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:3093](#) (overweging 4.1) en van 16 december 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3892](#) (overweging 3.1). Het vorenstaande betekent dat de minister de omstandigheden waaronder het strafbare feit heeft plaatsgevonden ten onrechte niet heeft betrokken in zijn beoordeling van de evenredigheid van de weigering van de afgifte van een VOG in het concrete geval. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

## Wegenverkeerswet

JnB 2023, 292

Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 27-03-2023, [ECLI:NL:RBOVE:2023:1093](#)

algemeen directeur van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen, verweerder.

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 (Regeling)

**WEGENVERKEERSWET 1994. RIJGESCHIKTHEID. SCHORSING GELDIGHEID RIJBEDIJWS. I.c. wordt geoordeeld dat de stelling van verzoeker dat de schorsing van zijn rijbewijs en de oplegging van het onderzoek naar zijn geschiktheid niet evenredig is vanwege de aanstaande**

**wijziging van de Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 niet slaagt. Het bestreden besluit is genomen ruim voor de komende wijziging van de Regeling. Daarnaast heeft de wetgever welbewust besloten dat mededelingen aan verweerder die uitsluitend zijn gebaseerd op een of meer gedragingen die zijn geconstateerd voor de inwerkingtreding van de nieuwe Regeling worden afgedaan overeenkomstig de bepalingen die golden voor de inwerkingtreding van deze Regeling.**

[...] Wat vindt verzoeker?

Verzoeker meent dat de schorsing van zijn rijbewijs en de oplegging van het onderzoek naar zijn geschiktheid niet evenredig is vanwege de aanstaande wijziging van de Regeling.

Per 1 april 2023 wordt het verplichte onderzoek bij een eerste maal rijden onder invloed vervangen door de Educatieve maatregel drugs en verkeer (EMD) en bestaat de verplichte schorsing van de geldigheid van het rijbewijs niet meer. Verzoeker wijst op een discrepantie bij het vaststellen van het overgangsrecht ten aanzien van zogenoemde “recreatieve gebruikers”. Immers worden zij ten aanzien van wie voor 1 april 2023 is gebleken dat zij onder invloed van verdovende middelen hebben gereden zwaarder getroffen door de maatregelen uit de Regeling dan zij ten aanzien van wie op of na 1 april 2023 dat is gebleken, zonder dat daarvoor een goede reden bestaat.

Verzoeker meent dat ten aanzien van hem er sprake is van een uitzonderlijk geval, waarbij de gevolgen van de Regeling kennelijk onevenredig uitwerken. Daarin wordt naar zijn mening rechtvaardiging gevonden voor afwijking van de geldende Regeling. Hij is daarom van mening dat de Regeling die vanaf 1 april 2023 geldend is nu ook al op hem van toepassing zou moeten zijn.

[...] Wat vindt de voorzieningenrechter?

De voorzieningenrechter stelt allereerst vast dat het bestreden besluit is genomen ruim voor de komende wijziging van de Regeling. Daarnaast staat vast dat de wetgever heeft erkend dat met de invoering van de nieuwe educatieve maatregelen overgangsrecht nodig is. De wetgever heeft in dat verband welbewust besloten dat mededelingen aan verweerder die uitsluitend zijn gebaseerd op een of meer gedragingen die zijn geconstateerd voor de inwerkingtreding van de nieuwe Regeling worden afgedaan overeenkomstig de bepalingen die golden voor de inwerkingtreding van deze Regeling. Criterium is derhalve of de gedraging of gedragingen waarop de mededeling is gebaseerd, heeft of hebben plaatsgevonden voor de inwerkingtreding. De reden voor deze keuze is gelegen in het feit dat de politie op grond van artikel 3, derde lid, van de Regeling tot zes maanden na constatering van het meest recente feit, een mededeling kan uitbrengen.

Ter zitting heeft de gemachtigde van verweerder nog toegelicht dat op deze wijze het overgangsrecht voor elke rijbewijshouder in deze situatie op een gelijke manier van kracht is. Verweerder is gehouden uitvoering te geven aan de geldende dwingend voorgeschreven wet- en regelgeving. Dat geldt ook voor de toepassing van dit overgangsrecht. Verweerder heeft in dit verband gewezen op het belang van de rechtszekerheid.

De voorzieningenrechter is vooralsnog van oordeel dat er sprake is van dwingendrechtelijke wet- en regelgeving en ziet geen ruimte voor de door verzoeker bepleite afwijking en toetsing aan het evenredigheidsbeginsel. Daarbij is de voorzieningenrechter – voor zover relevant – niet overtuigd geraakt van de aanwezigheid van een uitzonderlijke situatie bij verzoeker die afwijking van de regels zou kunnen rechtvaardigen. De voorzieningenrechter is vooralsnog niet gebleken dat verzoekers situatie in betekenende mate afwijkt van andere personen van wie op dit moment de geldigheid van het rijbewijs om deze redenen is geschorst en die hun rijbewijs nodig hebben voor de uitoefening van hun beroep.

In de situatie van verzoeker overweegt de voorzieningenrechter nog dat verzoekers overtreding zich heeft voorgedaan geruime tijd voordat de nieuwe regelgeving bekend is geworden en dat geldt

tevens voor het moment waarop het bestreden besluit is bekendgemaakt. Daarbij is de voorzieningenrechter gebleken dat verzoeker zich ten tijde van de overtreding bewust was van zijn overtreding. Verzoekers gedrag is, naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter, te meer aan hem tegen te werpen aangezien verzoeker van beroep chauffeur is en van hem verwacht mag worden dat hij zich bewust is van de risico's in en voor het overige verkeer door onder invloed van verdovende middelen aan het verkeer deel te nemen. Door desondanks zich niet aan de regels te houden heeft verzoeker het risico genomen dat hij bij constatering van zijn strijdig gedrag de gevolgen zou moeten dragen die daaraan zijn verbonden, zoals de schorsing van de geldigheid van zijn rijbewijs.

Daarbij merkt de voorzieningenrechter nog op dat hij, en dus anders dan verzoeker, er niet zonder meer van overtuigd is dat verzoeker in het kader van de nieuwe Regeling zou zijn beoordeeld als een zogenoemde "recreatieve gebruiker zonder aantoonbare afhankelijkheid" en dus in aanmerking zou kunnen komen voor een EMD nu verzoeker zelf heeft aangegeven regelmatig drugs te gebruiken en dagelijks in zijn vrije tijd te blowen.

De voorzieningenrechter begrijpt dat het bestreden besluit voor verzoeker nadelig en zeer ingrijpend is, maar de situatie van verzoeker wijkt, zoals de voorzieningenrechter hiervoor al heeft overwogen, niet bijzonder af van die van andere personen van wie het rijbewijs is geschorst en die voor hun werk afhankelijk zijn van hun rijbewijs.

De voorzieningenrechter is van oordeel dat er geen sprake is van zodanige onevenredige gevolgen dat de in de Regeling dwingend voorgeschreven schorsing van het rijbewijs buiten toepassing moet worden gelaten. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

## Wet basisregistratie personen

JnB 2023, 293

MK ABRS, 29-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1245](#)

college van burgemeester en wethouders van Utrecht, appellant.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 16

Wet basisregistratie personen (Wet brp) 2.58, 2.20, 2.22, 2.23

**WET BASISREGISTRATIE PERSONEN. REGISTRATIE ALS ONBEKEND.** Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 2.22 van de Wet brp volgt dat een college in de brp moet opnemen dat een voormalig ingezetene is vertrokken naar onbekend, als die persoon het adres waarop hij in de brp stond ingeschreven heeft verlaten en spoorloos is. Het daadwerkelijke verblijf in het buitenland is geen vereiste om het adresgegeven van een persoon als 'onbekend' in de brp te registreren. **BRIEFADRES.** Toetsing aan artikel 2.23, tweede lid, van de Wet brp. I.c. slaagt het betoog van het college dat niet buiten redelijke twijfel is dat het juiste adresgegeven van [wederpartij] in de betreffende periode het briefadres van de gemeente Utrecht is. **TERUGKOPPELING AAN DE WETGEVER.**

[...] Bij besluit van 28 augustus 2020 heeft het college een verzoek van [wederpartij] om wijziging van zijn gegevens in de basisregistratie personen (brp) afgewezen.

[...] Registratie als onbekend

[...] 7.1. Het college van burgemeester en wethouder van Ede heeft het adresgegeven van [wederpartij] op 9 december 2015 geregistreerd als 'onbekend'. Op 9 februari 2017 heeft dat college het briefadres van de gemeente weer als zijn adresgegeven opgenomen. De Afdeling overweegt dat

de registratie van een adresgegeven in de brp als 'onbekend' een administratieve registratie is die feitelijk betekent dat de verblijfplaats van de betrokken persoon onbekend is. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 2.22 van de Wet brp (Kamerstukken II 2011/12, 33 219, nr. 3, p. 42 en 43) volgt dat een college in de brp moet opnemen dat een voormalig ingezetene is vertrokken naar onbekend, als die persoon het adres waarop hij in de brp stond ingeschreven heeft verlaten en spoorloos is. De werkelijke situatie in de gevallen waarin artikel 2.22 van de Wet brp toepassing vindt, is niet bekend. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is het daadwerkelijke verblijf in het buitenland geen vereiste om het adresgegeven van een persoon als 'onbekend' in de brp te registreren. Voor de betrokken persoon betekent deze registratie dat het college er ambtshalve zorg voor draagt dat het vertrek van de ingezetene uit Nederland in de brp wordt opgenomen, ook als dat niet aannemelijk is of vast staat dat deze persoon in die periode in Nederland verbleef. Dat volgt rechtstreeks uit artikel 2.22, eerste lid, van de Wet brp en is een keuze van de wetgever. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat de registratie van [wederpartij] als 'onbekend' feitelijk onjuist is omdat achteraf is gebleken dat hij in de betreffende periode in Nederland heeft verbleven. [...] Toetsing aan artikel 2.23, tweede lid, van de Wet brp

[...] 8.2. Het college heeft zich in het besluit van 30 september 2021, voor zover hier van belang, op het standpunt gesteld dat het verzoek om correctie moet worden afgewezen omdat niet onomstotelijk vast staat dat de geregistreerde gegevens in de brp onjuist zijn. Het college heeft bij brief van 1 december 2022 en op de zitting te kennen gegeven dat de nieuwe maatstaf voor de beoordeling van het verzoek tot wijziging van gegevens in de brp, zoals hiervoor weergegeven in overweging 6.1, in dit geval niet tot een ander standpunt leidt. De Afdeling begrijpt het betoog van het college daarom zo, dat wordt aangevoerd dat niet buiten redelijke twijfel is dat het juiste adresgegeven van [wederpartij] in de betreffende periode het briefadres van de gemeente Utrecht is.

8.3. [wederpartij] heeft ter onderbouwing van zijn verzoek een verklaring van een psycholoog van 2 september 2020 overgelegd, waaruit kan worden afgeleid dat hij in de periode van februari 2015 tot februari 2020 in Woerden onder behandeling is geweest. Verder heeft hij documenten overgelegd met betrekking tot ontvangen toeslagen en gemaakte zorgkosten, waaruit kan worden afgeleid dat hij in de periode van 2015 tot 2019 in Nederland heeft verbleven. Het college voert terecht aan dat bij de beoordeling of buiten redelijke twijfel aannemelijk is geworden dat het briefadres van de gemeente Utrecht in de betreffende periode het juiste adres van [wederpartij] is, niet relevant is dat er bewijs is dat [wederpartij] in Nederland heeft verbleven en in Woerden een medische behandeling heeft gekregen. De rechtbank heeft ten onrechte anders geoordeeld. De Afdeling overweegt dat [wederpartij] met deze documenten weliswaar heeft aangetoond dat hij in de betreffende periode in Nederland heeft verbleven, maar niet valt in te zien hoe hij met deze documenten kan aantonen dat buiten redelijke twijfel is dat het briefadres van de gemeente Utrecht in die periode zijn juiste adresgegeven is.

Het college heeft verder terecht aangevoerd dat bij de hiervoor bedoelde beoordeling wel van belang is dat [wederpartij], althans voor 11 januari 2018, geen aangifte van het briefadres van de gemeente Utrecht als bedoeld in artikel 2.23, eerste lid, van de Wet brp heeft gedaan. Ook is van belang dat het college niet het voornemen had om het briefadres van de gemeente Utrecht ambtshalve op te nemen, als bedoeld in artikel 2.23, tweede lid, van de Wet brp. De Afdeling stelt verder vast dat [wederpartij] in de betreffende periode niet daadwerkelijk voor hem bestemde geschriften op het briefadres van de gemeente Utrecht in ontvangst heeft genomen. Uit het voorgaande volgt dat alleen al daarom niet buiten redelijke twijfel is dat het juiste adresgegeven van [wederpartij] in de betreffende periode het briefadres van de gemeente Utrecht is. Dat wat het college overigens heeft aangevoerd over de aannemelijkheid van de door [wederpartij] afgelegde verklaringen, behoeft geen bespreking meer.

8.4. Het betoog slaagt.

Terugkoppeling aan de wetgever

9. Voor zover [wederpartij] met zijn verzoek om een briefadres te registreren beoogt de registratie van zijn vertrek uit Nederland te wijzigen, omdat hij feitelijk niet in het buitenland was, maar in Nederland, is dat begrijpelijk, maar binnen de Wet brp niet mogelijk. Dat is een kwestie die alleen door de wetgever kan worden opgelost. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

### Wet open overheid

JnB 2023, 294

Rechtbank Rotterdam, 15-03-2023, [ECLI:NL:RBROT:2023:2217](#)

burgemeester van Rotterdam, verweerder.

Wet open overheid (Woo) 2.4, 5.1, 5.2, 8.8

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet Bibob) 28

**WOO. ZOEKSLAG. ZORGPLICHT. I.c. wordt geoordeeld dat het niet ongeloofwaardig is dat documenten niet meer onder verweerder berusten, gelet op de door verweerder gegeven toelichting dat veel e-mails verwijderd zijn terwijl deze niet verwijderd hadden mogen worden. Deze gang van zaken bij verweerder wordt echter wel zeer onzorgvuldig geacht en in strijd met artikel 2.4, eerste lid, van de Woo. Verder had verweerder zich meer moeten inspannen om opnieuw de beschikking te krijgen over de tussen gemeenten gewisselde e-mails die binnen de reikwijdte van het verzoek vallen. ONEVENREDIGE BENADELING. Artikel 5.1, vijfde lid, van de Woo kan niet tezamen met een van de in het eerste of tweede lid genoemde gronden worden gebruikt. Het artikel mag niet in een primair/subsidiar constructie worden gebruikt. Bovendien is niet gemotiveerd waarom in dit geval sprake is van een uitzonderlijke situatie.**

[...] Bij besluit van 3 juni 2021 (primair besluit) heeft verweerder het verzoek van eiseres om openbaarmaking op grond van de Wet openbaarheid van bestuur (Wob) afgewezen.

[...] 3.1. [...] Nu het bestreden besluit na 1 mei 2022 is genomen, is hierop de Woo van toepassing.

[...] *Is de zoekslag volledig geweest?*

[...] 6.3. De rechtbank is van oordeel dat verweerder hiermee voldoende inzichtelijk heeft gemaakt hoe er naar documenten is gezocht. De rechtbank acht de mededeling dat er niet meer documenten zijn dan ook niet ongeloofwaardig. Eiseres heeft vervolgens niet aannemelijk gemaakt dat er meer documenten zouden moeten zijn. De door eiseres overgelegde memo van de gemeente Amsterdam en de e-mail lijken er wel op te wijzen dat er meer documenten zouden moeten zijn. Desondanks is het niet ongeloofwaardig dat deze documenten niet meer onder verweerder berusten, gelet op de door verweerder gegeven toelichting dat veel e-mails verwijderd zijn terwijl deze niet verwijderd hadden mogen worden. De rechtbank acht deze gang van zaken bij verweerder echter wel zeer onzorgvuldig en in strijd met artikel 2.4, eerste lid, van de Woo. De doelstellingen van de Woo worden ondermijnd als medewerkers onvoldoende zijn geïnstrueerd om e-mails op te slaan. Verder is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich meer had moeten inspannen om opnieuw de beschikking te krijgen over de tussen gemeenten gewisselde e-mails die binnen de reikwijdte van het verzoek vallen. Op basis van de wel aanwezige e-mails kan worden nagegaan met welke gemeenten er gemaïld werd (onder meer de gemeente Amsterdam) zodat bij die gemeenten navraag moet

worden gedaan naar e-mails die binnen de reikwijdte van het Wob-verzoek vallen en waarvan medewerkers van de gemeente Rotterdam verzender of (mede) ontvanger waren. Door dat niet te doen is het bestreden besluit onzorgvuldig voorbereid en kan dat niet in stand blijven.

*Heeft verweerder openbaarmaking van de documenten mogen weigeren?*

[...] Artikel 5.1, vijfde lid van de Woo: onevenredige benadeling

[...] 10.1. Artikel 5.1, vijfde lid, van de Woo voorziet in de behoefte om de Woo te kunnen toepassen in zeer verschillende, niet voorspelbare situaties. Van belang is echter dat deze weigeringsgrond alleen in uitzonderlijke situaties kan worden gebruikt. Gelet daarop geldt er voor toepassing van deze weigeringsgrond een verzwaarde motiveringsplicht. Bovendien kan deze weigeringsgrond niet worden toegepast tezamen met een van de in het eerste of tweede lid genoemde gronden.

10.2. Verweerder heeft ter zitting toegelicht dat deze weigeringsgrond niet subsidiair is toegepast, maar steeds de primaire grond is. De rechtbank volgt dit niet, omdat artikel 5.1, vijfde lid, van de Woo niet tezamen met een van de in het eerste of tweede lid genoemde gronden kan worden gebruikt. Daarom is niet van belang of artikel 5.1, vijfde lid, van de Woo de primaire of de subsidiaire weigeringsgrond is. Het artikel mag niet in een primair/subsidiair constructie worden gebruikt. Bij de e-mails waar deze weigeringsgrond van toepassing is verklaard staat deze steeds samen met de weigeringsgrond uit artikel 5.1, eerste lid, onder e van de Woo. Tussen de twee toegepaste weigeringsgronden staat het woord 'en', en er is niet gespecificeerd welke weigeringsgrond op welk deel van de e-mail van toepassing is. Daarmee is artikel 5.1, vijfde lid, van de Woo niet zelfstandig als weigeringsgrond gebruikt en is gehandeld in strijd met de tweede volzin van dat vijfde lid. Bovendien is niet gemotiveerd waarom in dit geval sprake is van een uitzonderlijke situatie. Voor zover deze weigeringsgrond ook van toepassing is verklaard op het weigeren de namen van steden en data openbaar te maken, overweegt de rechtbank dat ook hier het gevaar van herleidbaarheid niet bestaat nu de desbetreffende medewerkers niet in de openbaarheid treden (vergelijk rechtsoverweging 9.1.). [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

## Vreemdelingenrecht

### Asiel

**JnB 2023, 295**

**MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 23-03-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:3907](#)**  
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29

**ASIEL. Griekse statushouder. Uit de genoemde EU-richtlijnen [GEAS] volgt geen verplichting tot het overnemen van een door een andere lidstaat reeds verleende internationale beschermingsstatus. Wederzijds vertrouwen is een belangrijke voorwaarde voor wederzijdse erkenning, maar moet daarvan nadrukkelijk onderscheiden worden. Het GEAS voorziet niet in wederzijdse erkenning van een asielstatus.**

**JnB 2023, 296**

**Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 29-03-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:4262](#)**



staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29

**ASIEL. Tussenuitspraak. Arrest TQ. Onderzoek naar adequate opvang in Somalië.**

Verweerder krijgt een termijn van vier weken om aan te geven welke onderzoekshandelingen hij reeds heeft verricht, welke onderhandelingshandelingen hij gaat verrichten en op welke termijn en hoeveel tijd hij daar concreet voor denkt nodig te hebben, de rechtbank zal daarna beoordelen of verweerder dit onderzoek voldoende voortvarend verricht. Iedere verdere beslissing wordt aangehouden.

JnB 2023, 297

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 27-03-2023,

[ECLI:NL:RBDHA:2023:4317](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30b lid 1 b

**ASIEL. De reden waarom het Verenigd Koninkrijk van de lijst van veilige landen van herkomst is geschrapt is juridisch gezien niet relevant. Wel komt juridische betekenis toe aan het (enkele) gegeven dat het Verenigd Koninkrijk van de lijst van veilige landen van herkomst is geschrapt per 1 januari 2023. Dit betekent immers dat niet langer kan worden uitgegaan van een algemeen rechtsvermoeden dat vreemdelingen uit het Verenigd Koninkrijk geen bescherming nodig hebben. Het gevolg hiervan is dat een ander toetsingskader geldt als het gaat om het beschermingsvraagstuk in relatie tot de geloofwaardig geachte elementen van het asielrelaas van eiser.**

[Naar inhoudsopgave](#)

## Richtlijnen en verordeningen

JnB 2023, 298

HvJEU (Eerste kamer), 30-03-2023, [ECLI:EU:C:2023:272](#)

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid tegen E.N., S.S., en J.Y..

Verordening (EU) nr. 604/2013 27, 29

**DUBLINVERORDENING. Opschortende werking van de overdrachtstermijn door een door de Afdeling op verzoek van de staatssecretaris getroffen voorlopige voorziening.**

Artikel 29, leden 1 en 2, juncto artikel 27, lid 3, van [de Dublinverordening]

moet aldus worden uitgelegd dat

het zich niet verzet tegen een nationale regeling op grond waarvan een nationale rechterlijke instantie waarbij een beroep in tweede aanleg is ingesteld tegen een uitspraak houdende vernietiging van een overdrachtsbesluit, op verzoek van de bevoegde autoriteiten een voorlopige voorziening kan treffen op grond waarvan die autoriteiten in afwachting van de uitkomst van dat beroep geen nieuw besluit hoeven te nemen en die tot doel of tot gevolg heeft dat de overdrachtstermijn tot de uitkomst van dat beroep wordt opgeschort, mits een dergelijke voorziening alleen kan worden getroffen wanneer de uitvoering van het overdrachtsbesluit gedurende de behandeling van het beroep in eerste aanleg is opgeschort op grond van artikel 27, lid 3 of lid 4, van die verordening.

### JnB 2023, 299

HvJEU (Eerste kamer), 30-03-2023, [ECLI:EU:C:2023:269](#)

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid tegen S.S., N.Z., en S.S..

Verordening (EU) nr. 604/2013 27, 29

Richtlijn 2004/81/EG 6

**DUBLINVERORDENING. Opschortende werking van de uitvoering overdrachtsbesluit door een bezwaar tegen de afwijzing van een aanvraag om een verblijfsvergunning in verband met mensenhandel. Geen opschortende werking van de overdrachtstermijn.**

Artikel 29, leden 1 en 2, juncto artikel 27, lid 3, van [de Dublinverordening]

moet aldus worden uitgelegd dat

- het zich niet verzet tegen een nationale regeling op grond waarvan de indiening van een bezwaar tegen een besluit houdende weigering om aan een derdelander een verblijfstitel als slachtoffer van mensenhandel af te geven, leidt tot opschorting van de uitvoering van een eerder jegens die derdelander vastgesteld overdrachtsbesluit, maar
- het zich wel verzet tegen een nationale regeling op grond waarvan een dergelijke opschorting leidt tot opschorting of stuiting van de termijn voor de overdracht van die derdelander.

### JnB 2023, 300

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 29-03-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:4264](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

**DUBLINVERORDENING. Overdracht naar Italië. Circulair letter. De opschorting van de Dublinoverdrachten aan Italië is geen feitelijk overdrachtsbeletsel zonder relevantie voor het overdrachtsbesluit. In de circular letter is namelijk een verband gelegd tussen de opschorting van de overdracht en het niet beschikbaar zijn van opvang. Dat is een aanwijzing voor een systeemfout. Dit brengt mee dat de staatssecretaris moet motiveren waarom hij voor Italië nog steeds uitgaat van het vermoeden van wederzijds vertrouwen. Die beoordeling dient hij te verrichten op het moment van het nemen van het asielbesluit/overdrachtsbesluit en niet pas op het moment van de daadwerkelijke overdracht. Het standpunt van de staatssecretaris dat niet is gebleken van fundamentele of structurele tekortkomingen is niet deugdelijk gemotiveerd. De staatssecretaris kan zich niet zonder nader onderzoek naar de opvangsituatie in Italië op dat standpunt stellen.**

### JnB 2023, 301

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 27-03-2023,

[ECLI:NL:RBDHA:2023:3989](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

**DUBLINVERORDENING. Tussen partijen is niet in geschil dat Kroatië zich schuldig heeft gemaakt aan pushbacks. Partijen zijn wel verdeeld over de vraag of concrete aanknopingspunten bestaan – gelet op het onderzoek waarop de berichtgeving in dagblad Trouw van 8 december 2022 is gebaseerd en dat ook wordt aangehaald in verweerders Beslisnota bij Kamerbrief inzake Dublinoverdrachten aan Kroatië van 21 december 2022 – om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten nog steeds pushbacks uitvoeren en of er ook pushbacks plaatsvinden bij Dublinclaimanten. In dit verband rijst de vraag of het interstatelijk**

vertrouwensbeginsel ondeelbaar is. De meervoudige kamer van deze rechtbank en zittingsplaats heeft bij verwijzingsuitspraak van 15 juni 2022 ([ECLI:NL:RBDHA:2022:5724](#)) aan het Hof van Justitie van de Europese Unie prejudiciële vragen gesteld over de vraag of het interstatelijk vertrouwensbeginsel ondeelbaar is. Hoewel deze verwijzingsuitspraak Polen betreft, zal de beantwoording hiervan daarom tevens van belang zijn voor de zaak van verzoeker.

[Naar inhoudsopgave](#)